Bir hafta önce, 18 Şubat'ta dört milletvekili, AK Parti ile birlikte yürüttükleri, yabancı ve yerli sermaye gruplarınca arzulanan bir siyasal programın propagandasına Karadeniz Bölgesi'nde katkı sunmak için Sinop'a toplantılar yapmaya gitti. Ertesi gün aynı amaçla Samsun'a gittiler ve daha sonra Trabzon'a gitmeyi planlıyorlardı.

Söz konusu siyasal programın hedefi, ulusal egemenliğin sonlandırılmasıdır.

Egemenlik ulusunsa, -doğası gereği ulus tanımaz olan- sermaye, Türkiye'deki insanların belirlediği koşullarda iş yapmak zorundadır. Ne ölçüde ve nasıl olduğu tartışmalı olsa da varlığını bu programın sahiplerinin kabul ettikleri ulusal egemenlik sonlandırılabilirse, Türkiye'deki insanlar uluslararası ve uluslar ötesi örgütler aracılığıyla sermayenin daha kârlı işlemesi için gereksinim duyduğu koşullarda yaşayacak. Türkiye'de insanların mı sermayenin belirlediği koşullarda yaşayacağı yoksa sermayenin mi insanların belirlediği koşullarda işleyeceği üzerine bir mücadele sürüyor. Taraflar açık; ulusalcılar ve ulusalcılık-karşıtları.

Bu ulusalcıların, 1970'lerde çatışan ve birbirlerine "faşo" ve "gomunist" diyen iki gruptan biri olan "faşo"larla hiç bir ortak yanları yok.

Ulusalcılar, Türklüğün üstünlüğünü savlamıyorlar, tam tersine dil, din, cinsiyet ve etnik köken ayrımı yapmadan barışçı birliği savunuyorlar. Açık emperyalist saldırının hedefi olan Irak'taki savaşa karşı çıktılar, Suriye'ye müdahaleye karşı mücadele ediyorlar, İran'a muhtemel bir saldırıya karşı duruyorlar, ellerinden geleni yapıyorlar. Savaş kışkırtıcısı ve gönüllüsü olan ulusalcılık-karşıtlarıysa içeride ve dışarıda her türlü fırsatı kullanıp çatışma çıkartmak için gerekli olan ne varsa yapıyorlar.

Ulusalcılar, çalışanların dayatmalara ve etkisizleştirme girişimlerine karşı ortak çıkarları doğrultusunda mücadelelerinin destekleyicisi olmanın ötesine geçiyorlar. Çalışanların ortak çıkarları, bu ulusalcılığın başat belirleyicisidir. Ulusalcılık-karşıtları, çalışanların çetin ve uzun mücadelelerle elde etmiş oldukları ulusal boyutta etkili kazanımlarını yok etmek için can hıraş çalışıyorlar.

Ulusalcılık-karşıtları, Türkiye'de yaşayan insanların cahilleşmesi, yeteneksizleşmesi için ve iletişim ortam ve araçlarının hepsinin bulanıklaştırılması, insanlar arasındaki iletişimi olanaksızlaştıran parazit üretimi için ellerinden geleni artlarına koymuyorlar; Türkiye'deki insanların dünyalarını karartmaya çalışıyorlar. Ulusalcılar bunlara karşı aydınlık mücadelesi veriyor.

Ulusalcılık-karşıtları işçisi, memuru, köylüsü, doktoru, mimarı, mühendisi, hukukçusu, akademisyeni, öğretmeni, öğrencisi, kısaca çalışan, yaşama koşullarını iyileştiren, geliştiren ne kadar insan varsa hepsini itibarsızlaştırıp sermayeyi kutlulaştırtmaya çalışırken; ulusalcılar, Türkiye'de üreten insanın onurunu korumak için mücadele ediyor.

Bir zaman kendilerine "gomunist" denilen devrimci sosyalist bir hareketten gelip onun önderliğini yapan değerli İzmir milletvekili, "Karadeniz gezisi"ni askıya almaları konusunda şunları söylüyor: "Tek bekletici neden şu olabilir; Sinop ve Samsun'da olan bitenin aydınlatılması, provokasyonu tezgâhlayanların Türkiye kamuoyu tarafından daha net görülmesinin sağlanması." Sonra da şöyle bir dilekte bulunuyor: "Bu yapıldığında böyle kışkırtmalar içinde olan ya da buna göz yuman güçler bunu tertipleyecek bir desteği bulamayacaktır." İki nedenden dolayı üzücü.

Halkın Kurtuluşu, 19 Mart 1979

Birinci olarak üzücüdür çünkü emek düşmanı ulusalcılık-karşıtlarıyla yan yana gelmekle kalmamış, ulusalcılık-karşıtlarının yazdıkları senaryoda "Emek" adına figüranlık üstlenmişlerdir. Şu anda yalnızca Karadeniz Bölgesi'nde değil, Türkiye genelinde ulusalcılık-karşıtlarına karşı haklı tepki yoğunlaşıyor ve yaygınlaşıyor. Bu gibi durumlarda burjuva çözüm, o anki düzeyinin çok üstünde bir tepkiyi yansıtan ve yapanları haksız çıkaracak bir eylem düzenlemektir. Sinop'ta da, Samsun'da da olan budur. Tepki çok fazladır ancak köşeye sıkışmış bir kedi gibi körü körüne saldırganlığa yol açacak bir tepki değildir. Hele kendisini haksız gösterecek zarar verici bir saldırganlıkta bir tepki hiç değildir. Eylem ulusalcılık-karşıtlarının, ulusalcı olsalardı bu durumda ne yapacaklarını yansıtmaktadır;

tepki ulusalcılarındır ama eylem ulusalcılık-karşıtlarınındır.

İkinci olarak üzücüdür çünkü -görünen köy klavuz istemez- bu gidişle bir kere daha kontrpiyede kalmaktan kurtulamayacaklar. Ulusun anayasal inkârı, ulusu ortadan kaldırmaz. Yürütülen siyasal programın sahipleri için ulusalcılık tali konudur. Siyasal coğrafyada küçük küçük teritoryalara parçalayarak çalışanların birlik ve mücadele alanını daraltacak bir gelişme olup olamayacağı henüz belli olmasa da şimdiden görünen bu coğrafyada çalışanların birliği temelinde kurulan güçlü bir ulusalcılığın kalıcı olacağıdır. Buna karşı "faşo"lara benzer biçimde dışarıdan güdümlü Türkçülük, Kürtçülük ve benzeri çarpık ideolojiler yaygınlaştırılmaya çalışıldığında buna ulusalcılar karşı duracaktır. Bugün doğal ardılı Türkçülük, Kürtçülük ve benzerleri olan ulusalcılık-karşıtlığının içinde yer alanlar çok yakın gelecekte nerede duracaklar? Bugün etkisizleştirici sermaye karşıtlığına karşılık olarak sarı sendikacılıkta olduğu üzere sermayenin el altından tam desteğini alanların, bir kere daha kontrpiyede kalmamak için düştükleri durumu iyi çözümleyip konumlarını gözden geçirmeleri gerektiğini düşünüyorum.